

Góra Przemienienia

Tygodnik parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku

Góra Przemienienia nr 5 (497) 03 lutego 2013r.

Koncert Noworoczny

hór „Gloria Sanociensis”, fot. ks. Tomasz Grzywna

Powołanie to nie iluzja, ale odpowiedź na pragnienie miłującego Boga

„Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię; poświęciłem cię, nim przyszedłeś na świat; ustanowiłem cię prorokiem dla narodów” (Jr 1,5) – te słowa wyjęte z księgi proroka Jeremiasza mają wielką duchową moc. Te słowa nieustannie, od wielu lat, działają na świadomość wielu powołanych, także na osobę piszącego te słowa. Jakże wiele w nich miłości Boga, jakże wiele w nich szacunku dla życia człowieka! Bo przecież nie chodzi tu jedynie o osobę proroka, który pisał pod natchnieniem Bożym powyższą frazę. Chodzi tu o każdego człowieka, w najwyższym natężeniu o tego, który podejmuje misję kapłańską i prorocką, w nieco mniejszym o każde dziecko Boże, czyli człowieka, który zostaje stworzony i posłany na tę ziemię, aby wykonać

jakikolwiek zadanie zlecone mu przez Stwórcę. Z tych słów wynika niezbicie, że jesteśmy znani Bogu jeszcze wcześniej, niż poczyna się nasze życie, że jesteśmy kochani i powołani, że mamy określoną rolę w życiu do wypełnienia i że Pan Bóg nie zostawia nas nigdy samych na drodze ziemskiego pielgrzymowania. Powołanie więc to nie iluzja, ale pragnienie miłującego Boga, aby każdy z nas doskonalił się w miłości i przez to osiągnął zbawienie.

Wobec powyższych słów prorocstwa może odezwać się zaraz zawzięty chór komentatorów. Takich krzykaczy nie brakuje, przeciwnie jest ich coraz więcej. Wołają oni przewrotnie: nie pchałem się na ten świat, nie chcę, aby ktoś wyznaczał mi powołanie, robię co chcę, jestem panem (panią)

swojego losu, nikt nie będzie mi dyktował, co mam robić i co jest dla mnie dobre i pożyteczne. Mimo takiego krzyku świata, słowa prorocstwa są nadal porażające i nie zmienia się w nich ani jedna litera. To Bóg kieruje losem świata i każdego człowieka. Jeśli wyrwiesz się z ręki Boga, jeśli na siłę wydestaniesz się z Jego objęć (a możesz to uczynić), czeka cię nieszczęśliwa przyszłość i niespokojne szamotanie się w poszukiwaniu ulotnego szczęścia, którego nie sposób tu na ziemi zatrzymać.

Ze słów prorocstwa wynika jeszcze jedna prawda: życie człowieka jest święte, ponieważ jest darem Bożym. Bóg zna człowieka jeszcze wcześniej, aniżeli on zaistnieje w łonie matki. „Znać” w języku biblijnym to jednocześnie kochać i troszczyć się o ko-

W NUMERZE	Zbierzcie pozostałe ułamki.....2	Koncert Noworoczny.....10
	Oto Kapłan Wielki.....4	Finał konkursu bożonarodzeniowego.....14
	Kalendarium 2012.....6	Ogłoszenia parafialne.....16
	Rada DIAK.....9	Intencje mszalne.....16

chaną osobę. Bóg kocha, Bóg pragnie dla człowieka szczęścia, Bóg wyznacza człowiekowi zadanie życiowe. Dopiero po takim „zaplanowaniu człowieka” następuje poczęcie w łonie matki i „poświęcenie” dziecka przez Boga. Jakże nie w smak jest taka prawda wszystkim tym, którzy wojują o „prawo do aborcji”. Dla prawdziwych chrześcijan jest to jednak wspaniały argument za obroną życia. Jeżeli ktoś jest kochany przez Boga, jeżeli zaplanowana jest jego droga życia, jeżeli ma wyznaczony kierunek rozwoju, to jak można mu to życie odbierać! Po każdym unicestwionym życiu pozostaje w świecie luka, pustka, która woła niemy krzykiem o innego człowieka, który mógłby tę pustkę zapelnąć.

Tutaj znów postaram się odpowiedzieć na zarzuty nieprzyjaciół życia poczętego. Czy dziecko poczęte z gwałtu, z przemocy, bezmyślnie, ma przed sobą także świetlaną przyszłość? Czy dziecko chore, upośledzone, niechciane też jest zapisane w planie Boga? Odpowiem stanowczo: tak! *„Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię”* – mówi Bóg i do takiego dziecka. *„Kocham cię i jesteś mi potrzebny! Jeśli ktoś odbierze ci życie, będę cierpiał razem z tobą; jeśli ktoś postanowi cię urodzić, będziesz wspaniałym dziełem mojego Serca. Będziesz mi potrzebny, aby mówić ludziom o tym, że oczekują przede wszystkim miłości. Jako człowiek cierpiący, chory, słaby czy odrzuco-*

ny będziesz niósł światu wołanie o miłość i będziesz odbiciem mojego cierpiącego Oblicza”. Być może taki człowiek jest Panu Bogu jeszcze bardziej potrzebny, aniżeli silny, zdolny i zdrowy. Być może jego powołanie jest jeszcze piękniejszym powołaniem niż nasze. Przecież Bóg też go znał, kochał i powołał, obdarzył nieśmiertelnym życiem i zaprosił do swojego wiecznego szczęścia.

Jesteśmy więc kochani, upragnieni, powołani. Jakie to powołanie? – zapyta ktoś. Przede wszystkim powołanie do miłości. Miłość to najwspanialszy przymiot Pana Boga, św. Jan nie zawaha się napisać wprost, że „Bóg jest Miłością” (por. 1 J 4,8). Św. Paweł w II czytaniu ukazuje oblicza miłości, podając jej charakterystykę (1 Kor 13 - czytamy to często w czasie ślubów). A Chrystus przez swoje nauczanie i życie ukazywał w praktyce, jak ta miłość powinna wyglądać. On najwspanialej wypełnił swoje „powołanie”, o czym przekonuje w Ewangelii, w synagodze w rodzinnym Nazarecie. *„Dziś spełniły się słowa Pisma”* (Łk 4,21). Jakie to słowa? To słowa mówiące o przyjściu Zbawiciela, o Jego posłannictwie, o Mesjaszu, który niesie miłość, który uzdrowia, ale też głosi nadzieję na wieczność i nieśmiertelność. Ludziom się to nie za bardzo podoba, słowa Jezusa, jak każdego proroka, powodują gniew i prowokują do agresji. Na szczęście udaje Mu się uniknąć śmierci, bo jeszcze nie nadeszła Jego godzina.

Rozważając to wydarzenie uświadomiamy sobie jeszcze bardziej, że nie zawsze miłość jest przyjęta przez ten świat. Człowiek pragnie podświadomie miłości, marzy o niej, ale nie potrafi często jej osobiście realizować. Gdy słyszymy wyrzuty, że nie postępujemy według przykazania miłości, buntujemy się nieraz i obrażamy, tak jak obrazili się słuchacze Jezusa. Obrażają się często, a nawet bluźnią przeciw Bogu ci, którym zwracamy uwagę na to, że pozwalają zabijać dzieci nienarodzone, starców, chorych. Tak było i tak chyba będzie zawsze – nie możemy jednak zrezygnować z naszego powołania, z naszej drogi życia chrześcijańskiego. Bóg nas poznał i umiłował, wyznaczył nam konkretną drogę życia i powołania – kapłańskiego, małżeńskiego czy innego - ale zawsze powinno to być życie chrześcijańskie i życie w miłości. Miłość czasem wymaga ofiar, nie może być tchórzliwa w obronie prawdy i dobra. Nieraz musimy cierpieć i znosić prześladowanie, ale nie można ulegać propagandzie świata i grzechu.

Podziękujmy Bogu za Jego miłość, za to, że nas stworzył z miłości i oczekuje na owoce naszego życia i powołania. Obiecujmy też, że ze wszystkich sił będziemy się starać jak najlepiej wypełnić swoje powołanie. Bo powołanie to nie iluzja, nie mrzonki, ale najgłębsze pragnienie kochającego Boga, aby człowiek uświęcał się i doskonalił w miłości.

Ks. Tomasz Grzywna

Teksty mszy świętych do osobistych refleksji

Poniedziałek: Hbr 11,32-40; Ps 31,20-24; Łk 7,61; Mk 5,1-20

Wtorek: Hbr 12,1-4; Ps 22,26-28.30-32; Mt 8,17; Mk 5,21-43

Środa: Hbr 12,4-7.11-15; Ps 103,1-2.13-14.17-18; Dz 16,14b; Mk 6,1-6

Czwartek: Hbr 12,18-19.21-24; Ps 48,2-4.9-11; Mk 1,15; Mk 6,7-13

Piątek: Hbr 13,1-8; Ps 27,1.3.5.8-9; 2 Tm 1,10b; Mk 6,14-29

Sobota: Hbr 13,15-17.20-21; Ps 23,1-6; J 10,27; Mk 6,30-34

Niedziela: Iz 6, 1-2a. 3-8; Ps 138; 1 Kor 15, 1-11; Mt 4, 19; Łk 5, 1-11

Ecce Sacerdos Magnus. Oto Kapłan Wielki.

Preambula: Na 33 dni przed ukończeniem 95 roku życia (01.02.1918), po przeszło pół roku po Jubileuszu 70-lecia kapłaństwa (21.06.1942), 39 dni przed 47 rocznicą święceń biskupich, 29 grudnia 2012 r., o godz. 8.30 przestało bić serce Wielkiego Kapłana i Patrioty.

Gdy młody maturzysta Ignacy Tokarczuk wybierał się do Seminarium Duchownego we Lwowie, usłyszał od swojego ojca: „Musisz tak postępować, żebym się nie wstydził, żebyś nie był byle jakim księdzem” (Szymon Tokarczuk – ojciec Arcybiskupa). Po latach służby Bogu i ludziom – na jubileuszu 70-lecia kapłaństwa Dostojny Jubilat przypomniał te słowa najbliższemu otoczeniu. Dla niego był to drogowskaz postępowania w przygotowaniu się do przyjęcia święceń kapłańskich.

Jak po przeszło 70 latach posługiwania kapłańskiego księdza biskupa Ignacego ocenili go uczestnicy jego pogrzebu. Oto niektóre wypowiedzi: „Odszedł Biskup Niezlomny, zmarł nieustrudzony bojownik o wolność, żegnamy niezwykłego i wspaniałego człowieka, wybitnego duszpasterza i patriotę, nieugiętego bojownika o wolność religii, działającego na rzecz prawdy i sprawiedliwości. Przez władze komunistyczne uznawany za najgroźniejszego wroga systemu, wśród ludzi wierzących i niewierzących miał opinię biskupa niezłomnego – prawdziwego kapłana”. Podobne wypowiedzi można było usłyszeć nie tylko w Przemyślu, ale w całej Polsce, a nawet poza jej granicami. Prezydent miasta Przemyśla tak określił jego życie, a tym samym dopełnił charakterystyki jego świetlanej osoby: „Dla nas pozostanie na zawsze wzorem niezłomnego trwania przy najwyższych wartościach, obrońcą wolności i godności człowieka w czasach komunizmu. Dzieło jego życia służyło nam wtedy i będzie nam służyć nadal. Odszedł wspaniały kapłan i wybitny przemyslanin otoczony szacunkiem przez mieszkańców naszego Miasta” (R. Choma, Życie Podkarpackie, 02.01.2013 r., i inne lokalne gazety).

Moje wspomnienia o zmarłym Arcybiskupie.

Muszę zaznaczyć, że trudno

mi będzie zmieścić w niedługiej wypowiedzi postać śp. Arcybiskupa i jego wszechstronną działalność, a także ze względu na moją bliskość, która może być pewną trudnością i posługiwanie kapłańskie, które było ściśle związane z jego służbą Bogu i ludziom.

To Ksiądz Arcybiskup wyznaczył mi obowiązki i zadania w pracy duszpasterskiej, formacyjnej w Seminarium Duchownym, pracy charytatywnej w diecezji. Tyle lat bliskości i współpracy, nie można więc streścić w krótkim opracowaniu. Dlatego w moich wspomnieniach zwrócę uwagę na te wydarzenia i takie walory osobowości Arcybiskupa, które są mało znane.

Dla mnie był zawsze wielkim Kapłanem i wielkim Polakiem. Pamiętam jak został prekonizowany przez Ojca Św. 3 grudnia 1965 r. na biskupa przemyskiego. Byłem wtedy studentem bibliistyki KUL. Ksiądz Biskup nominat pełnił w tym okresie funkcję wice dyrektora Konwiktury księży studentów i był adiunktem na Wydziale Teologicznym KUL – przygotowującym habilitację. Po nominacji na biskupa przemyskiego księdza przemyscy – studenci, poszli z gratulacjami i dobrymi życzeniami do Księdza Biskupa nominata. Ucieszył się ich wizytą, pytał każdego o kierunki studiów i już wtedy okazał im priorytety swojego biskupiego posługiwania, którym był zawsze wierny – Lex Dei – suprema lex – Prawo Boże jest najwyższym prawem.

Niedługo po tym spotkaniu, udał się do Przemyśla ze swoim kolegą, kapłanem lwowskim, prof. KUL, jego samochodem, aby przedstawić się Kapitulie i objąć urzędowo posługę biskupią w diecezji. Do Przemyśla zabrał ze sobą parę książek i ubrania –jechał jak prawdziwy ewangeliczny misjonarz, niewiele posiadając. Nie witały go fanfary ani dzwony, lecz złowrogie napisy na Domu Biskupim: „zdrajcy”, które wykonały ówczesne służby bezpieczeństwa.

Uderzało nas, studentów i kapłanów, przyjmujących biskupa w Przemyślu, jego ubóstwo i prostota. Wspomniane cechy znamionowały jego życie i pracę na katolickiej Uczelni i w jego stosunkach ze studentami i otoczeniem. Obserwując jego życie

– pasterza diecezji, mogę powiedzieć, że zachował ten styl życia i posługiwania aż do swego zgonu. Żył ubogo, co miał to oddawał, wspierał opozycję zwłaszcza w okresie stanu wojennego, pomagał ubogim kapłanom i parafiom. Dzięki niemu i ja mogłem podjąć dość drogie leczenie, za które on sam zapłacił, a mnie młodemu kapłanowi nakazał milczenie i co więcej zakazał mi o tym mówić w Kurii Biskupiej i Seminarium Duchownym. Pozostałem wierny temu poleceniu. Dzisiaj wspominam o tym dla ukazania sylwetki księdza Arcybiskupa. Niech Bóg, za jego dobroć udzieli mu wiecznego odpoczynku.

Ksiądz Arcybiskup znany był z krótkich i zwięzłych wypowiedzi. Posiadał błyskotliwy refleks i w każdej rozmowie, a tym bardziej oficjalnej „był schlakfertich”. Rozmówca nie jeden raz odchodził „pokonany”, długo musiał myśleć nad odpowiedzią Biskupa. W rozmowie z Arcybiskupem uderzała jego wielka erudycja, czytanie, znajomość poruszanej problematyki.

Ksiądz Arcybiskup znany był w diecezji jako dobry kaznodzieja. Kazania i homilie śp. Księdza Arcybiskupa były starannie przygotowywane, ujęte w trzy punkty, aby można było łatwiej zapamiętać treść wypowiedzi. Mówił w sposób obrazowy tak, że każdy mógł go zrozumieć – rozumieć go także wielcy uczeni, z którymi się spotykał. W swoim nauczaniu posługiwał się nowymi zdobyczami wiedzy teologicznej i literatury, które były wzbogacane własnymi przemyśleniami. Zmarły Ksiądz Arcybiskup był dobrym i przenikliwym obserwatorem życia i ważnych wydarzeń z dziejów naszej Ojczyzny i Kościoła. Wiedział dobrze, że „*historia est magistra Vitae*” (historia jest nauczycielką życia) i że należy na niej budować współczesność. Był dobrym Nauczycielem, który uczył prawdziwej historii i okazywał mądrość dziejową, która jest odbiciem Mądrości Przedwiecznej.

W moich oczach i przemyskich księży był niezłomnym bojownikiem o wolność religii i praw należnych człowiekowi. Nie lękał się szykan, chociaż był stale inwigilowany. Władze komunistyczne uważały go za najgroźniejszego wroga systemu i dlatego dokuwały mu w rozmaity sposób w jego służbie Kościołowi. Pragnę wspomnieć o mało znanym wydarzeniu z jego życia. W okresie wakacji wyjechał nad morze z towarzyszącym mu śp. Księdzem, Zdzisławem Majchrem – ówczesnym kanclerzem Kurii Biskupiej. Była pora obiadowa, wracali z dzikiej plaży do niedaleko położonego nad morzem Domu Księża Chrystusowców. Dom od morza oddzielony był małym laskiem i gdy przemierzali tę drogę do domu, zza drzew wyskoczyli mężczyźni, którzy nie wiele mówiąc zaczęli bić księdza Arcybiskupa. Ksiądz kanclerz chciał go osłonić swoim ciałem i wtedy otrzymał potężny cios w twarz, rozcięto mu łuk brwiowy, zniszczono mu okulary, na koniec otrzymali kilka kopniaków i w takim stanie zakrwawieni, przyszedli na obiad. To wydarzenie opowiedział mi Ksiądz Arcybiskup niedługo po tym zajściu z zaznaczeniem, abym zachował tę relację w tajemnicy, bo jak powiedział: „dobrze będzie, jeśli ktoś będzie znał to wydarzenie”. Zachowałem tajemnicę, dzisiaj chcę ją publicznie przekazać, abyśmy wiedzieli, że nasz Biskup był gotowy na wszystko.

Wszelkim liczny wyjazdom Księdza Arcybiskupa, jak wspomina jego kierowca, zawsze towarzyszyli agenci urzędu bezpieczeństwa. Szykanom służyły także odkryte podsłuchy w Kurii Biskupiej i Domu Biskupim, a także wszelkiej maści skaptowani współpracownicy UB. Szykanowano z powodu Biskupa księży wypełniających wiernie polecenia Ordynariusza. Wiele wycierpiało także Seminarium Duchowne i klerycy, którym przerywano studia i przygotowanie do kapłaństwa, przez wcielenie do specjalnych jednostek wojskowych, które osobiście nadzorował p. W. Jaruzelski. Największa liczba kleryków we wspomnianych jednostkach była z przemyskiego Seminarium. Do szykan zmarłego Arcybiskupa należałoby również zaliczyć dwukrotne podpalenie Seminarium. Opatrzność Boża i dobrzy klerycy nie pozwolili zniszczyć diecezjalnej uczelni. Pomimo tych

szykan liczba studiujących kleryków stale wzrastała osiągając ok. 430 osób. Można twierdzić, że diecezja pod rządami księdza Arcybiskupa posiadała jedno z najliczniejszych seminariów w Polsce a także w świecie. Dbał o poziom wykształcenia i wychowania księży, dlatego zachęcał wykładowców w Seminarium do podnoszenia swoich kwalifikacji przez habilitację. Klerykom Ksiądz Arcybiskup nakazywał, uczyć się języków współczesnych, wśród nich języka ukraińskiego i rosyjskiego, gdyż uważał, że to oni w niedalekiej przyszłości będą duszpasterzować: „Od Medyki aż po Krym”. Alumnów otaczał szczególną opieką, zwracał uwagę na formację duchową i dlatego niejednokrotnie przeprowadzał Dni Skupienia i starał się uczestniczyć w ważniejszych wydarzeniach seminaryjnych. Klerycy byli dumni, że mają takiego Biskupa.

W okresie wielkiego kryzysu stanu wojennego ks. Biskup zlecił mi funkcję dyrektora Wydziału Charytatywnego Kurii Biskupiej i nakazał reaktywować „Caritas”. Priorytetem w tej pracy według niego miały być zakładane „Kuchnie dla ubogich” i „Schroniska dla bezdomnych”. Zmarły Biskup widział konieczność pogłębiania pracy charytatywnej w parafiach, gdyż jak twierdził był to nakaz chwili, dlatego należało podjąć to Boże wezwanie, gdyż Kościół jest „Kościółem ubogich”. Pomocą w tej pracy były zakładane Koła Towarzystwa Pomocy im św. Brata Alberta, które zajęły się najbiedniejszymi z biednych. Na terenie ówczesnej diecezji zostało założonych 13 Kół wspomnianego Towarzystwa, które aktualnie działają. Śp. Ks. Arcybiskup pomagał moralnie i materialnie w zakładaniu Kół Towarzystwa, często spotykał się z jego członkami wygłaszając im konferencje, przeprowadzając Dni Skupienia i Rekolekcje. Na terenie diecezji przemyskiej działały przez wiele lat także apteki, które realizowały darmowo wszystkim zgłaszającym się recepty. Pracowali w nich społecznie farmaceuci i inni pomocnicy. Caritas reaktywowana przez Księdza Arcybiskupa miała swoje agendy w każdej parafii, niosąc pomoc potrzebującym, a także wspierając biednych w ościennych krajach (Armenia, Rumunia, Ukraina itp.). Dla przykładu podam, że w jed-

nym roku w naszej diecezji wypoczywało ok. 5 tys. dzieci z Ukrainy i Rumunii. „Caritas” można powiedzieć, była „oczkiem w głowie” Księdza Arcybiskupa, stawiał ją obok liturgii i nauczania jako coś najistotniejszego w życiu Kościoła. W wielu wypowiedziach akcentował, że Miłość jest najważniejsza.

Kończąc wspomnienia, pragnę zaznaczyć jeszcze raz, że zmarły Arcybiskup był to SACERDOS MAGNUS, wielki kapłan. W świadomości wszystkich wierzących i niewierzących pozostanie jako budowniczy świątyń, aby w ten sposób „przybliżyć każdego człowieka do ołtarza” – do Boga. Na ten charakterystyczny moment duszpasterzowania zwrócił uwagę największy autorytet w Kościele i świecie Błogosławiony Jan Paweł II. Powiedział w Krośnie na lotnisku: „*Witam... Arcybiskupa Ignacego Tokarczuka, którego imię wpisało się w szczególny sposób w dzieje współczesnego Kościoła w Polsce. Kościół ten nie może zapomnieć jego wielkiej odwagi w okresie rządów komunistycznych, a przede wszystkim tej determinacji jaką wykazywał w zmaganiach o wznoszenie potrzebnych Kościołowi w Polsce budowli sakralnych*” (Jan Paweł II, Krosno 10 VI 1997)

Przez trud budowania świątyń powstawała wspólnota parafialna, ludzie poznawali się wzajemnie, tworzyli przez to samo społeczeństwo zwarte, zorganizowane, odpowiedzialne i solidarne – jednym słowem chrześcijańskie. Budujące się świątynie pozwalały na organizowanie wzajemnej samopomocy także w innych odcinkach życia.

Analiza działalności duszpasterskiej Arcybiskupa Tokarczuka pozwala na stwierdzenie, że dominującym motywem jego postawy była troska o Kościół, naród i państwo, czyli szeroko pojęte dobro wspólne. Biskup przemyski „jak wielcy prorocy” uczył i przestrzegał przed wszelkiego rodzaju zagrożeniami? systemową ateizacją, zdziczeniem i rozpasaniem obyczajów, totalną demoralizacją i brutalizacją życia.

*Niech dobry Pasterz,
Jezus Chrystus nagrodzi go
radością wieczną.*

*Ks. Bronisław Żołnierczyk,
Przemysł*

5. Najważniejsze wydarzenia w dekanacie

Do 15 stycznia: Sprawozdania z życia parafii za ubiegły rok (ilość chrztów, ślubów...);

7 lutego: Sanok-Dąbrówka: pogrzeb śp. Kazimiery, matki ks. Zdzisława Rakoczego, pracującego na misjach w Ekwadorze, z udziałem ks. bpa Adama Szala i 18 kapłanów;

11 lutego: Sanok – Chrystusa Króla – dekanalny Dzień Chorych. Msza św. koncelebrowana pod przewodnictwem ks. Andrzeja Skiby, który wygłosił także kazanie. Koncelebrowali księża: prałat Feliks Kwaśny i Andrzej Dubiel;

14 lutego: Parafialny odpust w Dudyńcach. Mszę św. celebrował i kazanie wygłosił ks. Marek Duda. Był także ks. Andrzej Skiba;

16 lutego: Kongregacja dekanalna w Sanoku, w parafii *Przemienienia Pańskiego*;

20 lutego: Dziekańskie wizytacje parafii: Sanok-Dąbrówka, Bukowsko, Nowotaniec, Nowosielce, Pisarowce.

24 lutego: Wizytacja dziekańska parafii Chrystusa Króla w Sanoku;

25 lutego: Dekanalny turniej w piłce nożnej zorganizowany przez ks. Adama Mazurka, jaki odbył się w hali sportowej w Niebieszczanach. Wygrali nasi ministranci;

27 lutego: Wizytacja dziekańska w parafii Pielnia, Mrzygłód i parafia Podwyższenia Krzyża Świętego (Ojcowie Franciszkanie);

28 lutego: Dudyńce – spotkania

ks. dziekana Andrzeja Skiby z młodzieżą klas trzecich, przed przyjęciem sakramentu bierzmowania;

1 marca: Ks. Jan Czączek po półrocznym urlopie, ze względu na stan zdrowia, zrezygnował z probostwa parafii Chrystusa Króla w Sanoku;

3 marca: Spotkanie ks. dziekana Andrzeja Skiby z młodzieżą z parafii Nowosielce Gniewosz, przygotowującą się do bierzmowania;

6 marca: Spotkanie ks. dziekana Andrzeja Skiby z młodzieżą z parafii franciszkańskiej, przygotowującą się do bierzmowania. Z młodzieżą pozostałych parafii spotykał się ks. Bogdan Nitka, wicedziekan.

11 marca: Sanok – parafia Chrystusa Króla: Młodzież gimnazjalna klas trzecich z dziesięciu parafii dekanatu: Chrystusa Króla, Bukowska, Dąbrówki, Dudyniec, Mrzygłodu, Nowosielec, Nowotańca, Pielni, Pisarowiec, Trepczy, przez posługę ks. bpa Adama Szala, przyjęła sakrament bierzmowania;

12 marca: Wizytacja dziekańska parafii Trepcza (ks. Andrzej Skiba).

17 marca: Sanok, Ojcowie Franciszkanie – pogrzeb Jana Malinowskiego, naszego parafianina, z udziałem jego syna, o. Kazimierza, byłego prowincjała. We Mszy świętej uczestniczyło bardzo wielu kapłanów z zakonu franciszkańskiego, którzy mają kapitułę na Kalwarii. Był nawet generał ich zakonu oraz generał Chrystusowców. Z księży diecezjalnych we Mszy świętej uczestniczył ks. prałat Adam Sudoł i ks. Andrzej Skiba, jako kaznodzieja.

28 marca: Spowiedź wielkopostna w parafiach: Dudyńce, Trepcza i Mrzygłód.

29 marca: Spowiedź wielkopostna w parafiach: Nowosielce, Nowotaniec, Pisarowce.

31 marca: Spowiedź przedświąteczna w parafii Chrystusa Króla w Sanoku.

2 kwietnia: Spowiedź przedświąteczna w parafiach: Dąbrówka, Bukowsko, Pielnia.

3 i 4 kwietnia: Spowiedź przedświąteczna w parafiach: Sanok – *Przemienienia Pańskiego* i Sanok – *Podwyższenia Krzyża Świętego*.

23 kwietnia: Sanok, parafia Chrystusa Króla: Kongregacja Rejonowa poświęcona zagadnieniu Nowej Ewangelizacji. Wiodący referat wygłosił ks. bp Edward Dajczak, z Koszalina. Obradom przewodniczył ks. abp J. Michalik. Nie było ks. bpa Adama Szala, gdyż był w Ekwadorze. Ks. bp Marian Rojek był przez chwilę i pojechał na nawiedzenie Krzyża.

3 maja: Odpust w parafii Pisarowce, w którym wziął udział ks. Tomasz Grzywna. Ponadto odpust także w Sanoczku, która to wioska przynależy do parafii Sanok – Dąbrówka.

24 maja: odpust w Pielni.

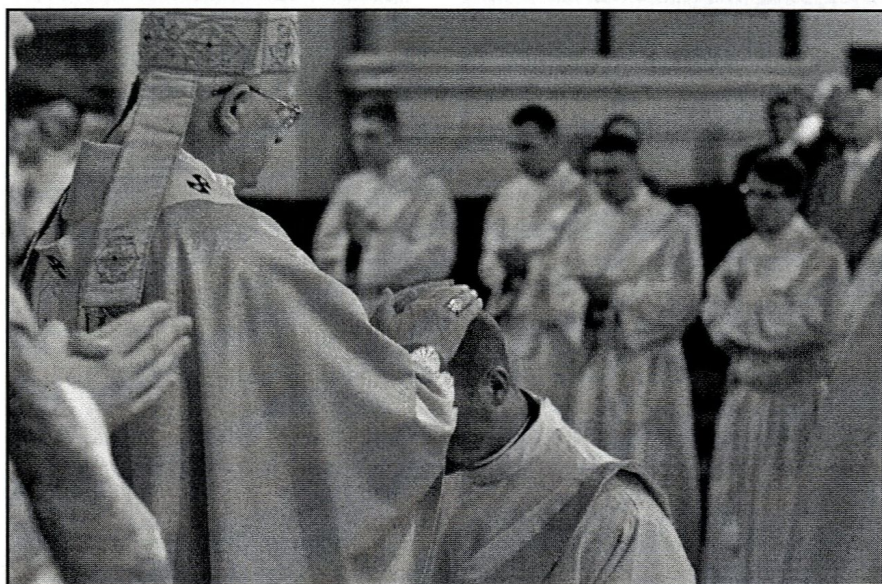
27 maja: Nowotaniec – prymicje ks. Artura Drozda.

2 czerwca: Dobra, parafia Mrzygłód – uroczystość nadania Szkole Imienia Jana Pawła II z udziałem ks. dziekana Andrzeja Skiby.

3 czerwca: Sanok, parafia Ojców Franciszkanów – prymicje o. Pawła Subika, z zakonu paulinów. Wziął w nich udział ks. Andrzej Skiba.

24 czerwca: Nowosielce – odpust parafialny z udziałem księży dekanatu. Sumę odpustową odprawił i kazanie wygłosił ks. Paweł Pelc, z parafii Chrystusa Króla w Sanoku. Był to ostatni odpust pod przewodnictwem ks. Jana Gancarza, który jako dotychczasowy proboszcz podczas wakacji przechodzi na emeryturę. W tejże parafii pracował 28 lat. Za ten trud pracy z serca dziękujemy życząc obfitych łask Bożych na emeryckiej drodze. Naszą parafię reprezentował ks. Tomasz Grzywna.

24 czerwca: Dudyńce – srebrny jubileusz kapłaństwa ks. Bogdana Nitki

proboszcza i wicedziekana. Kazanie z tej okazji wygłosił ks. Marek Kapłon, wikariusz z parafii Bukowsko. Ks. Dziekan Andrzej Skiba brał udział w uroczystościach jakie odbywały się w Przemysłu z okazji 70-lecia kapłaństwa księdza arcybiskupa seniora Ignacego Tokarczuka.

29 czerwca: Bukowsko, sumę odpustową odprawił i kazanie ku czci świętych Apostołów Piotra i Pawła, wygłosił ks. Artur Drozd, neoprezbiter i rodak z Nowotańca. Byli wszyscy księża dekanatu za wyjątkiem księży z Mrzygłodu (mają pięć dojazdów i kościół na miejscu). Naszą parafię reprezentował ks. Andrzej Skiba.

7 lipca: Nawiedzenie Krzyża papieskiego w parafii Mrzygłód. Rekolekcje głosił księża: Edward Sobolak i Artur Janiec. Uroczystościom przewodniczył ks. bp Marian Rojek. Naszą parafię reprezentowali księża: Mariusz Woźniczyszyn i Adam Mazurek oraz Andrzej Skiba. Z księży proboszczów dekanatu brakowało tylko ks. Bogdana Nitki wicedziekana, w którego parafii rozpoczynają się rekolekcje przed Nawiedzeniem.

8 lipca: Nawiedzenie Krzyża papieskiego w parafii Trepca. Uroczystościom przewodniczył ks. abp Józef Michalik, któremu towarzyszył ks. dziekan Andrzej Skiba. Kazanie wygłosił ks. Bartosz Rakoczy, rekolekcjonista wspólnie z ks. Romanem Guzikiem, którego jednak nie było. Obecni byli wszyscy księża proboszczowie dekanatu: Stanisław Kudła, Bogdan Nitka, Marek Ceduła, Jan Gancarz, Marian Martowicz, Adam Cebula, Wiesław Buszta, Feliks Kwaśny, Michał Błaszkiwicz, Zbigniew Kubit, który jeździ samochodem kaplicą, Piotr Rymarowicz, gospodarz. Ponadto byli także księża: Marek Kapłon, Krzysztof Rygiel, Stanisław Prucnal, Krzysztof Pacześniak.

9 lipca: Nawiedzenie Krzyża papieskiego w parafii Chrystusa Króla, w Sanoku, któremu przewodniczył ks. bp Marian Rojek. Rekolekcje głosił ks. Edward Sobolak. Naszą parafię reprezentował ks. Andrzej Skiba, dziekan oraz księża: Mariusz Woźniczyszyn i Sławomir Nowak. W koncelebrze udział wzięli księża: Stanisław Kudła, Bogdan Nitka, Jan Gancarz, Adam Cebula, Wiesław Buszta, Feliks Kwaśny (gospodarz), Michał Błaszkiwicz, Zbigniew Kubit, Piotr Ryma-

rowicz, Andrzej Skiba. Ponadto celebrowali księża: Marek Kapłon, Stanisław Prucnal, Włodzimierz Nowak, Gawron (?) z diecezji sosnowieckiej, mieszkający na terenie parafii Chrystusa Króla, dwaj bracia Zajdłowie, Leszek Gocek i Damian Napieracz. Posługiwał także diakon Jakub Sieniawski. Byli, ale nie koncelebrowali księża: Mariusz Woźniczyszyn, Sławomir Nowak, Jacek Pusztuk, Marian Martowicz, Krzysztof Rygiel, Andrzej Dubiel, Zenon Feresz, Paweł Pelc, Zbigniew Sroka.

10 lipca: Nawiedzenie Krzyża papieskiego w parafii Dudyńce, któremu przewodniczył ks. abp Józef Michalik. Rekolekcje głosił ks. Leszek Wańczyk. Koncelebrowali księża: dziekan i archiprezbiter Andrzej Skiba, Feliks Kwaśny, Bogdan Nitka wicedziekan i gospodarz, Stanisław Kudła, Marek Kapłon, Marian Martowicz, Michał Błaszkiwicz, Adam Cebula, Jan Gancarz, Wiesław Buszta, Piotr Rymarowicz, Leszek Wańczyk jako kaznodzieja, Zbigniew Kubit OFMConv. W uroczystościach udział wzięli księża: Tomasz Grzywna, Jacek Pusztuk, Krzysztof Rygiel, Włodzimierz Nowak, Paweł Pelc. Był także ks. Henryk Stec, z Klimkówki, gdzie na terenie jego parafii znajduje się jedyne w archidiecezji Sanktuarium Świętego Krzyża. Było bardzo dużo wiernych.

11 lipca: Nawiedzenie Krzyża papieskiego w Pielni z udziałem ks. bpa Mariana Rojka. Rekolekcje głosił o. Nikodem (Krzysztof) Sobczyński, franciszkanin – bernaryn, który także wziął udział w koncelebrze. Koncelebrowali księża: F. Kwaśny, A. Skiba, J. Gancarz, S. Kudła, P. Rymarowicz, Z. Kubit OFMConv, W. Buszta, Jerzy Gwizdak były proboszcz, Kazimierz Golenia również były proboszcz,

Zbigniew Sroka i Adam Cebula, aktualny proboszcz. Ponadto byli księża: B. Nitka, który przekazał Krzyż i Relikwie, M. Woźniczyszyn, S. Nowak, a na zakończenie przybyli: K. Rygiel i J. Pusztuk.

12 lipca: Nawiedzenie Krzyża papieskiego w Pisarowcach, gdzie rekolekcje głosił ks. Kazimierz Leń, jezuita. On też wygłosił kazanie podczas Mszy świętej koncelebrewanej pod przewodnictwem ks. abpa Józefa Michalika. Metropolita przed uroczystością nawiedzenia Krzyża poświęcił Dom przedpogrzebowy. Krzyż i relikwie przekazał ks. Adam Cebula, który wraz z innymi kapłanami wziął udział w koncelebrze. Byli to: Marek Kapłon, Bogdan Nitka, Marek Ceduła, Jan Gancarz, Wiesław Buszta gospodarz, Feliks Kwaśny, Michał Błaszkiwicz, Andrzej Skiba, Zbigniew Kubit OFMConv, Piotr Rymarowicz. Byli obecni: Tomasz Grzywna, Włodzimierz Nowak tamtejszy rodak. Na zakończenie przyjechali: Marian Martowicz i Zbigniew Sroka.

13 lipca: Nawiedzenie Krzyża papieskiego w Nowosielcach pod przewodnictwem ks. bpa Mariana Rojka. Nauki rekolekcyjne głosił ks. dr Franciszek Rząsa i ks. Kazimierz Bator. Koncelebrowali księża: K. Bator, F. Kwaśny, J. Gancarz, A. Skiba, Z. Kubit, M. Kapłon, S. Nowak, P. Rymarowicz, A. Cebula, W. Buszta, Z. Sroka. Ponadto byli od początku: ks. Bogdan Nitka, ks. Mariusz Woźniczyszyn oraz Henryk Stec z Klimkówki. Na zakończenie przybyli księża: Jacek Pusztuk, Zenon Feresz.

14 lipca: Nawiedzenie Krzyża papieskiego Bukowsku, gdzie rekolekcje głosił ks. Stanisław Pieńczak. W koncelebrze pod przewodnictwem ks. bpa Mariana Rojka, udział wzięli księża:

S. Kudła gospodarz, S. Pieńczak reko-
lekcjonista, Z. Kubit, który pielgrzy-
muje z Krzyżem od parafii do parafii,
J. Gancarz, F. Kwaśny, B. Nitka, W.
Buszta, M. Cecuła, M. Błaszkiwicz,
A. Cebula, Marek Kowalik, tamtejszy
rodak, Henryk Stec z Klimkówki, An-
drzej Dubiel, Adam Mazurek, A. Ski-
ba, dziekan. Brakowało księży: P. Ry-
marowicza, M. Martowicza, który
pokazał się tylko na parę minut, za-
pewne przygotowując się do jutrzej-
szej uroczystości. Był też miejscowy
ks. wikariusz, Marek Kapłon.

15 lipca: Odpust w Mrzygłodzie, gdzie
Mszę świętą celebrował i kazanie wy-
głosił ks. Andrzej Dubiel z parafii Chry-
stusa Króla w Sanoku. Na odpuscie
w kościele byli księża: Zbigniew
Kubit i Andrzej Skiba oraz gospodarz
parafii Marek Cecuła. Na obiad
dojechali księża: Adam Cebula i Bog-
dan Nitka.

15 lipca: Nawiedzenie Krzyża papie-
skiego w Nowotańcu, gdzie rekolek-
cje głosił ks. Zbigniew Góra. Mszę
świętą pod przewodnictwem ks. bpa
Mariana Rojka celebrowali księża:
Zbigniew Kubit, Andrzej Skiba, Feliks
Kwaśny, Michał Błaszkiwicz, Stani-
sław Kudła, Zbigniew Góra, Marek
Kapłon, Adam Cebula, Marian Mar-
towicz miejscowy proboszcz. Byli
obecni księża: Piotr Rymarowicz, Jan
Gancarz, Bogdan Nitka, Marek Cecu-
ła, Marian Bądał, Krzysztof Rygiel miej-
scowy wikariusz. Na zakończenie
Mszy świętej dziekan, ks. Andrzej Ski-

ba, w imieniu księży dekanatu, poże-
gnał ks. bpa Mariana Rojka, który za-
kończył posługę w naszej diecezji
i przeszedł do diecezji zamojsko –
lubaczowskiej.

16 lipca: Nawiedzenie Krzyża papie-
skiego w parafii Przemienienia Pań-
skiego w Sanoku. Rekolekcje głosił
i kazanie podczas nawiedzenia Krzyża
wygłosił ks. prof. dr hab. Stanisław
Haręzga. Uroczystościom przewodni-
czył ks. abp Józef Michalik. Szczegóły
zostały podane przy omawianiu wy-
darzeń parafialnych. Dla całości obra-
zu podaję tylko nazwiska koncelebran-
sów: obok Księdza Arcybiskupa
i Kaznodziei w koncelebrze udział wzię-
li księża: Feliks Kwaśny, Bogdan
Nitka, Stanisław Kudła, Zbigniew Ku-
bit, franciszkanin, Jan Gancarz, Wie-
sław Buszta, Adam Cebula, Piotr Ry-
marowicz, Marek Cecuła, Marek
Kapłon, Jan Bróz, Tomasz Grzyw-
na, Sławomir Nowak, Andrzej Skiba. Byli
także obecni: Krzysztof Pacześniak,
Marian Martowicz, Patryk Szymański,
Mariusz Woźniczyszyn, Adam Mazu-
rek, Grzegorz Socha oraz księża obsłu-
gujący Radio Fara: Bartosz Rakoczy
i Andrzej Bienia.

17 lipca: Nawiedzenie Krzyża papie-
skiego w parafii Podwyższenia Krzy-
ża Świętego w Sanoku pod przewo-
dnictwem ks. bpa Adama Szala.
Rekolekcje głosił o. Tadeusz Jacek
OFMConv z Kalwarii Pałacowskiej.
Obok ks. bpa Adama udział w konce-
lebrze wzięli księża: F. Kwaśny, A. Ski-

ba, J. Gancarz, B. Nitka, S. Kudła,
W. Buszta, P. Rymarowicz, M. Cecuła,
J. Bróz, Z. Kubit, proboszcz i gwar-
dian, T. Jacek, o. Tarzycjusz, o. Józef,
o. Andrzej Deptuch i dwóch, których
nie znam. Byli także księża: M. Marto-
wicz, M. Woźniczyszyn, S. Prucnal.

18 lipca: Nawiedzenie Krzyża papie-
skiego w parafii Narodzenia Najświęt-
szej Maryi Panny w Sanoku, –
Dąbrówce, . gdzie rekolekcje głosił
ks. Jacek Michno. Zakończenie nawie-
dzenia w naszym dekanacie. We Mszy
świętej koncelebrewanej pod prze-
wodnictwem ks. bpa Adama Szla udział
wzięli księża: F. Kwaśny, A. Skiba,
B. Nitka, M. Błaszkiwicz, S. Kudła,
W. Buszta, J. Gancarz, Z. Kubit, P. Ry-
marowicz, M. Cecuła, J. Michno, Sta-
nisław Fedak, Marek Wojnarowski,
Łukasz Haduch, student KUL, zastę-
pujący ks. Adama Cebulę w Pielni. Byli
też obecni księża: K. Pacześniak,
M. Martowicz, K. Rygiel, a na samo
zakończenie przyjechali księża z para-
fii Chrystusa Króla: S. Prucnal, W. No-
wak, Z. Feresz. Był także kleryk z na-
szej parafii Szymon Kot.

19 lipca: Przekazanie Krzyża papie-
skiego z Dąbrówki do Strachociny, do
dekanatu jaćmierskiego.

26 lipca: Odpust w Nowotańcu, na
którym był obecny ks. Tomasz Grzyw-
na. Mszy świętej przewodniczył
i kazanie wygłosił ks. Bartosz Rako-
czy. Koncelebrewali księża: Marek Ka-
płon, Łukasz Haduch i Krzysztof
Rygiel.

Rada Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej Archidiecezji Przemyskiej w Grodzisku Dolnym.

W sobotę 19 stycznia w Hali Sportowej Zespołu Szkół im. Jana Pawła II w Grodzisku Dolnym obradowała Rada DIAK. Spotkanie na, które przybyło 221 prezesów z 295 Parafialnych Oddziałów AK działających w naszej diecezji, rozpoczęło się o godzinie 9.30 modlitwą do Ducha Świętego w intencji owocnych obrad. Następnie zebranych powitał Prezes Zarządu Diecezjalnego AK Kazimierz Kryla. Podczas obrad przedstawiono sprawozdanie z działalności Akcji Katolickiej za rok 2012 oraz program pracy na rok 2013 nad którymi odbyły się dyskusje i podjęto stosowne uchwały.

6 października 2012 roku w Łąncucie rozpoczął się II Kongres Akcji Katolickiej Archidiecezji Przemyskiej. Kongres rozpoczął cykl spotkań kongresowych o różnej tematyce. Spotkanie w kościele farym w Łąncucie odbywało się pod hasłem „kościół domem wiary”. 10 listopada odbyło się kolejne spotkanie kongresowe w Jarosławiu pod hasłem „Ojczyzna potrzebuje katolickiego Laikatu”. W roku obecnym odbędą się jeszcze trzy spotkania kongresowe, 23 lutego w Przemysku pod hasłem „Rodzina -wychowuje do wiary”, 13 kwietnia w Krośnie pod hasłem „Media pomocą w przekazywaniu wiary” oraz kończące kongres w Maju w Strachocinie pod hasłem „Święty Andrzej Bobola

świadkiem wiary”.

W naszej archidiecezji Akcję Katolicką reaktywował ks. abp Józef Michalik dekretem wydanym w dniu 25 grudnia 1995 roku. Podczas siedemnastoletniej działalności w archidiecezji. Akcja Katolicka została powołana w 295 parafiach. Zaś liczba członków skupionych w Parafialnych Oddziałach AK liczy obecnie, 3386 członków zwyczajnych i 639 członków wspierających.

Po obradach członkowie Rady Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej Archidiecezji Przemyskiej uczestniczyli w uroczystej Mszy św. koncelebrowanej pod przewodnictwem ks. Arcybiskupa Józefa Michalika w kościele parafialnym pw. św. Barbary w Grodzisku Dolnym. W słowie pasterskim ks. Arcybiskup mówił, że w Roku Wiary powinniśmy żyć Pismem św., bowiem Słowo Boże jest słowem skutecznym. Dlatego spotyka się ze sprzeciwem. Słowo Boże przenika do duszy i pociąga chrześcijanina do przemiany swego życia na lepsze, nawet z cierpienia pozwala wyzwalać miłość. Słowo ideologii zachęca nas do zmieniania innych lub tworzenia instytucji, które mają zastąpić nasze sumienia. Słowo Boże, wiara potrafi przemienić cierpienie w miłość bliźniego, zaś rozum w takiej sytuacji staje się bezradny. Dlatego Kościół budzi

sprzeciw. Jeżeli Kościół budzi sprzeciw to znaczy, że idziemy dobrą drogą. Bóg przed stworzeniem świata upatrzył sobie pewnych ludzi, każdego z nas, abyśmy zapuścili w Nim korzenie. Rok wiary, to czas na wypełnienie naszego powołania, czas pełniejszego przyjęcia nauki Chrystusa. Święty biskup Pelczar mówił, jeśli chcemy pomóc narodowi oprzyjmy się na Ewangelię, na wierze, liczymy się z moralnością i etyką. Natomiast obecnie przeważa troska bardziej o własny interes niż o dobro wspólne. Co się stało, że przestaliśmy na sobą pracować.

Po Mszy św. członkowie Rady Diecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej Archidiecezji Przemyskiej uczestniczyli we wspólnym spotkaniu oplatkowym z ks. Arcybiskupem.

Wojciech Pruchnicki

Wszystkich parafian, a w szczególności Rycerzy Niepokalanej zapraszamy do udziału w dziękczynnej modlitwie Różańcowej w pierwszą sobotę miesiąca, 02 lutego 2013 r., na godzinę 17.15. Po Mszy św. o godz. 18.00, zapraszamy Rycerzy Niepokalanej na spotkanie z opiekunem ks. Tomaszem Grzywną.

Zapraszamy serdecznie.

*Nie lękajmy się służyć Maryj
poprzez Rycerstwo Niepokalanej.*

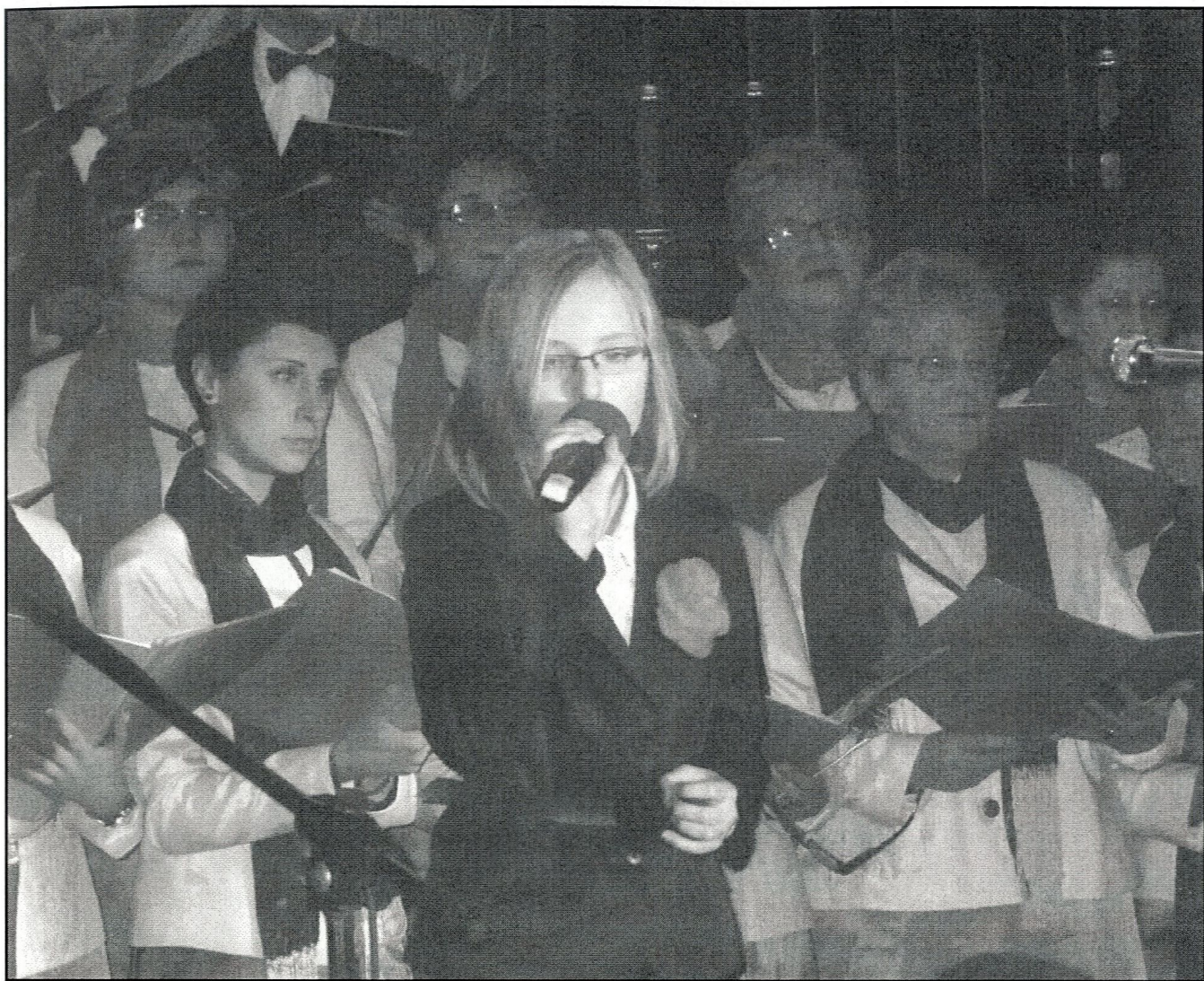
Koncert Noworoczny

Wystąpili : chór „Gloria Sanociensis” pod kierownictwem p. Antoniego Wojewody
Zespół smyczkowy „Con amore” pod kierownictwem p. Grażyny Dziok

„W oczekiwaniu na Boże Narodzenie: - Finał konkursu!

Dnia 16 stycznia br. w radosnej, świątecznej atmosferze odbyło się rozstrzygnięcie konkursu plastycznego „W oczekiwaniu na Boże Narodzenie”, którego organizatorem były Filie nr 1 i 4 MBP w Sanoku a jego uroczysty finał miał miejsce w Warsztatach Terapii Zajęciowej przy ul. Robotniczej. W konkursie udział wzięło prawie 300 uczestników, którzy nadesłali prace konkursowe (kartki świąteczne i witraży z motywami bożonarodzeniowymi) z Sanoka i okolic; ze Szkół Podstawowych nr 1,2,3,6 i 7 w Sanoku, SP w Prusieku i Łukowem, SP i Gimnazjum w Uhercach Mineralnych, Gimnazjum nr 1 i 3 w Sanoku, Specjalnego Ośrodka Szkolno-Wychowawczego w Sanoku i Brzozowie, Środowiskowego Domu Samopomocy w Zagórzcu, Bursy Szkolnej i Świetlicy „Lepsze Jutro” w Sanoku, Filii Przedszkola nr 1 przy ul. Piastowskiej.

Na uroczysty finał przybyli nagrodzeni uczestnicy wraz z opiekunami ze wszystkich szkół i placówek szkolno - opiekuńczych oraz goście: p. Czesława Kurasz, prezes Powiatowego Centrum Wolontariatu w Sanoku i p. Leszek Puchała, dyrektor Miejskiej Biblioteki Publicznej wraz z pracownikami.

Po obejrzeniu Jasełek „Za Jeden Uśmiech” w wykonaniu uczestników i wychowanków Warsztatów Terapii Zajęciowej pod kierownictwem p. Marzeny Szuwalskiej i pracowników tej placówki, organizatorzy wręczyli nagrody zwycięzcom konkursu.

W kategorii - kartka świąteczna
w grupie przedszkolaków

1. miejsce – Oddział „O” Filii Przedszkola nr 1 w Sanoku

**w grupie dzieci szkół podstawowych:
klasy I-III**

1. miejsce – Katarzyna Kiklica z SP Uherce M.

Dawid Kubowicz z SP nr 7 w Sanoku
Uczniowie Klasy II z SP w Prusieku

**w grupie dzieci szkół podstawowych:
klasy IV-VI**

1. miejsce – Ewa Rostocka z SP Uherce M.

Monika Buczek z SP nr 2 w Sanoku
Paulina Dzik z SP nr 3 w Sanoku

Uczniowie SOSW w Sanoku
w grupie uczniów gimnazjum

1. miejsce – Julia Rachwał z Gimnazjum w Uhercach M.

Jaropełk Wantuła-Winikajtis z Gimnazjum nr 1 w Sanoku

W kategorii – witrażyk bożonarodzeniowy w grupie dzieci szkół podstawowych: klasy I-III

1. miejsce - Natalia Bednarz i Filip Świder z SP nr 7 w Sanoku

w grupie dzieci szkół podstawowych: klasy IV-VI

1. miejsce – Anna Longawa, Magdalena Pieprzak, Weronika Wilk z SP nr 1 w Sanoku

Konkursowe Jury przyznało także 2 i 3 miejsca oraz wyróżnienia. Na duże uznanie i gratulacje zasługują uczestnicy z SOSW w Brzozowie i Sanoku, Świetlicy „Lepsze Jutro” przy ul. Stróżowskiej, Środowiskowego Domu Samopomocy w Zagórzcu i oczywiście Warsztatów Terapii Zajęciowej którzy wystawili dla nas wzruszające przedstawienie jasełkowe i gościnnie jak w rodzinie przyjęli uczestników, gości i organizatorów konkursu.

Z prac konkursowych w pomieszczeniach warsztatów została przygotowana wystawa, która wzbudzała podziw i zachwyt konkursowiczów. Warto dodać, że wśród nich dostojne miejsce zajmowała kartka świąteczna z życzeniami i pozdrowieniami którą otrzymaliśmy od Arcybiskupa Mieczysława Mokrzyckiego, Metropolity Lwowa, który przekazał nam także obrazek Świętej Rodziny z błogosławieństwem na Rok Pański 2013 od Papieża Benedykta XVI.

Organizatorzy konkursu zdecydowali, że wszystkie prace konkursowe po zakończeniu wystawy zostaną przekazane do Powiatowego Centrum Wolontariatu na cele dobroczynne.

Wszystkim uczestnikom konkursu i zwycięzcom gratulujemy, a nauczycielom, katechetom i rodzicom dziękujemy za życzliwość i współpracę. Zdjęcia z imprezy są do obejrzenia na Facebooku MBP w Sanoku.

Halina Martowicz

MBP w Sanoku

4 Niedziela zwykła – 03.02.2013.

Ogłoszenia duszpasterskie.

1. Dzisiejsze nabożeństwo różańcowe połączone ze zmianą tajemnic rozpoczniemy o godzinie 17.00. Serdecznie zapraszamy wszystkich członków Róż i wszystkich chętnych do modlitwy.

2. W tym tygodniu przypada pierwszy czwartek miesiąca. Modlić się

będziemy w intencji kapłanów, o nowe powołania do stanu kapłańskiego, a także dziękować za dar Eucharystii.

3. Dziś zapowiadana składka do puszek na pogorzalców z Wujskiego, pięcioosobowej rodziny Stanisławy i Andrzeja Chrzęszczów. Po każdej Mszy świętej ofiary zbierają tamtejsi

strażacy.

4. Za tydzień podobna kwesta na rzecz „Sanitas”, które jest Stowarzyszeniem na Rzecz Walki z Chorobami Nowotworowymi. Za każde, choćby najmniejsze wsparcie, organizatorzy z serca dziękują.

Intencje w tygodniu od 4 do 10.02.2013 r.

Poniedziałek – 4.02

6.30 + Mieczysław i Maria – int. od córki Janiny

7.00. + Stanisław i Roman 9 r. śm.

7.30 + Mariusz (greg.)

18.00 1. + ks. Adam Sudoł (greg.)

2. o zdrowie i bł. Boże w rodzinie

3. + Stefania (f) int. od personelu Oddziału Dziecięcego

Wtorek – 5.02.

6.30 + ks. Adam (greg.)

7.00 + Anna i Józef Wójcik

7.30 + Mariusz (greg.)

18.00 1. Za dusze w czyścicu cierpiące

2. + Salomea, Stefania, Franciszek Jaskóła

3. + Stefania, Salomea, Franciszek, Witold

Środa – 6.02

6.30 + Stanisława (f) Szczudlik

7.00 + Janina 4 r. śm.

7.30 + ks. Adam (greg.)

2. o zdrowie i bł. Boże dla Agaty w dniu imienin – int. od koleżanek

18.00 1. + Karol Skarbowski

2. + Magdalena i Franciszek Buczek

3. + Mariusz (greg.)

Czwartek – 7.02

6.30 + ks. Adam (greg.)

7.00 dziękczynna za 80 lat życia Heleny z poddaniem się woli Bożej na następny czas

7.30 + Jacek Popko 2 r. śm. int od pracowników Komendy Straży Pożarnej

2. + Mariusz (greg.)

18.00 1. Dziękczynna za 40 lat życia małżeńskiego Danuty i Ryszard Bulwan z prośbą o dalsze błogosławieństwo

2. + Alicja i Piotr Sitek

3. dziękczynna za ukończone dzieło

Piątek – 8.02

6.30 + Jan i Daniela (f) Żanowscy; + Franciszek Harłacz

7.00 + Bronisława (f) 1 r. śm.

7.30 + Mariusz (greg.)

18.00 1. + Agnieszka Laskowska 7 r. śm.

2. + ks. Adam (greg.)

3. + Zygmunt Hipolit Keleer i++ z rodziny

Sobota – 9.02

6.30 + ks. Adam (greg.)

7.00 + Stanisław Bukowski

7.30 + Mariusz (greg.)

18.00 + Julian Bryt 5 r. śm.

2. + Apolonia Ćwik

Niedziela – 10.02

6.30 za parafian

8.00 + Mirosław Owad 2 r. śm.

9.30 + Mariusz (greg.)

11.00 1. + Stanisław Pytlowany 10 r. śm. i Antonina Pytlowany 9 r. śm.

2. dziękczynna w 50 rocznicę ślubu Michaliny i Eugeniusza Marzec

12.30 + Czesława (f) i Kazimierz

16.00 + ks. Adam Sudoł

18.00 + ks. Adam Sudoł (greg.)

Góra
Przemienienia

Tygodnik parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku

Redaguje zespół: ks. Andrzej Skiba, ks. Tomasz Grzywina.

Redaktor techniczny: Stanisław Rocha.

Adres redakcji: ul. Grzegorza 5, 38-500 Sanok;

www.fara.sanok.pl oraz www.esanok.pl/kamery_sanok

email: farasanok@interia.pl

Zródła zdjęć: zdjęcia własne i internet.

Wydawca: Parafia Przemienienia Pańskiego w Sanoku Tel: 0 13 463 19 98.

Druk: www.drukpiast.com